

אלה פקודי המשכן משכן העדות אשר פוקד על פי משה (ל"ח, כ"א)... והנה להשראת שכינתו יתברך על האדם אין דבר מעולה לזה כמו העונה כאמרם ז"ל על הפסוק מרום וקדוש אשכון ואת נדבא ושפל רוח וכו'. וזה שאמר הכתוב 'אלה פקודי המשכן' דהנה 'פקודי' הוא לשון חסרון על דרך לא 'נפקד' ממנו איש, כלומר זה שמצא את עצמו מלא חסרון שאי אפשר שהקב"ה ישרה שכינתו בתוכו והוא בתכלית הענוה. הוא עיקר המשכן כי אשכון את דבא, וראיה לכך 'אשר פוקד על פי משה' דיקא שהיה משה שלם בתכלית השלימות מוכרח היצורים ואעפ"כ אמר ונתנו מה, ונאמר והאיש משה עניו מאד, ע"כ זכה שעל ידו הרכין ה' שכינה לישראל. וא"כ ראיה שזה הוא עיקר המשכן שידע שנפקד ממנו השראת השכינה ויהיה בתכלית הענוה. (קדושת יו"ט מסניעט)

שיחת הרא"ש ז"ע"א כ"ח ניסן תשל"ה (חלק שני) ה'בא לזכר' ע"ה א.א.

הקוצים והדרדרים, הנחשים העקרבים, אולם
אנו דורכים עליהם ומקבלים את הדקירות
והנשיכות בתענוג. בשעת מעשה הם נותנים
חיות רגעית מהסיפוק של העצלות שאני לא
מתנגד, ובגלל זה האדם נסחף לשרשים
הרעים שלו, של גניבה או רציחה או ניאוף,
וכל מיני הפקרות שיש בעולם, והוא מצפצף
על כל העולם, ועל אלו שמדריכים אותו
ורוצים להכניסו תחת כנפי השכינה. ולתת לו
את סיפוק החיים לכל הזמן שהוא צריך
להיות בעולם יחד עם הנחשים והעקרבים
הללו. אך באותה נשימה נותנים לו הנחשים
והעקרבים כנגד זה הפקרות, והוא מצפצף
על כל אלו שמוליכים אותו בדרך האמת,
ונכנס בהפקרות כזו שלא אכפת לו שום דבר.

הרי אחרי שהפקיר את עצמו למציאות של
השונא שלו, ונתן לו את הנשימה הזו של
ההפקרות והיה אתו, הוא יוצא משם עם
נקיפות מצפון, עם הרס, עם אבדון ועם
חרטה, (ומוזה אנו יכולים לראות עם מה נצא
מהעולם הזה אם נצפצף על כולם ונחיה
בהפקרות). איך הוא מסכים להכנס לכוזה
אובדן? אלא מה, עכשיו הוא בהפקרות שלא
אכפת לו שום דבר. בינתיים, באותו רגע,
הוא חי, ויש לו חיים טובים. הוא מצפצף על
כל העולם ועל המדריכים שלו, והוא מופקר
לעשות כל דבר שהוא רוצה. ולא עוד אלא
שהוא מוצא דרכים איך לחבל בהשפעת
המורים שלו, אלו שה' חנן אותם להדריך את
המקושרים אליהם. לא די שאינו משיב
אותם נחת, עוד מוסיף לגרום להם צער.

... במדבר השממה אי אפשר לחיות בשלוה,
למרות שהוא ריק ללא נפש חיה, כי הנחשים
והעקרבים מפריעים את החיים. המחשבות
עסוקות ללא הרף בדאגת הקיום, והחושים
דרוכים מפני הסכנות האורבות. צריך להזהר
ולהשמר כל הזמן ולהביט על הארץ שלא
נידקר ע"י קוצים ודרדרים ולא נישך ע"י
נחש ועקרב. על כל פסיעה צריך להביט
סביב אם לא רץ אחרי איזה אריה טורף, אם
לא רודף אחרי נחש צפעוני, האם אינני הולך
להפצע מקוץ ממאיר שאני דורך עליו מבלי
משים, ואח"כ אשכב פצוע ולא יהיה מי
שיעזור לי להגיע הביתה. הדאגה לצאת שלם
מן המדבר מעסיקה כל הזמן.

באותה מציאות של מדבר שממה אנו
שרויים, "שממה" כמו של מתים, רק לנו
עוד נוסף קוצים ודרדרים נחשים ועקרבים.
מהיכן הם מגיעים כולם? מי שולח אותם אלי
במחשבותי? מי מזהיר אותי שלא אקבל את
הסיפוק של המדבר, ומעורר אותי לדעת
שזה שממה ועצבות, וכל התענוג הזה הוא
תענוג של עצלות שגורם לי לההרס עד
היסוד? מי הוא זה שנותן לי להבין שלא מרוב
אהבה נותן לי השטן את הסיפוק? למה יש לי
כאבים עמוקים כאלה, וכל היום אני טרוד
עם מחשבות ולא יכול לצאת מזה? מי הוא זה
ואיזה הוא שמביא עלי כאבים כאלה, והכניס
אותי במציאות שאני לא יכול לחיות בה? הלא
דבר הוא.

אולם אנו חיים במציאות הזו בסיפוק מלא, ה'
שלח אותנו למדבר השממה, למקום של

התענוגים הללו ומצפצפים על כל אחד. מוריו רוצים לתת לו חיות תמידית בכל העולמות, שיחיה חיי נצח בזה ובבא, אבל הוא רץ לקבל את התענוג של ההפקרות. של הרגע הזה והוא שוכח שהתענוג הזה הוא המוות שלו, אח"כ הוא יבכה כל השנים ואף אחד לא יוכל לעזור לו. נכון שאף פעם לא מאוחר, אבל אז כבר קשה מאד לצאת מההפקרות. מי שהולך בדרכים הללו לא יכול לחזור. ואני רואה זאת מעצמי, שאיני יכול לצאת ממה שהתרגלתי במשך שנים, למרות שיש לי מזה סבל שאין דוגמתו ונפילות בכל נשימה ונשימה, אני לא מצליח להחליץ. כל הזמן אני מחפש דרכים איך לצאת מההרגלים הללו, אבל אני מודיע לכם שלדאבוני הגדול עדיין לא הצלחתי לתת את הצעד הראשון בכדי לצאת מהמיצר ומהכאבים שלי. לכן רציתי ללמד אתכם, ולהזהיר אתכם שלא תגיעו לכאבים העמוקים שאני עברתי, שלא תלכו בדרך שאני הלכתי, ונכשלתי, ונתקעתי, ואני לא יכול לצאת.

לכן רציתי להפקיר את עצמי למען החברים שלי, ועבור כל אלו שקשורים איתי בנפש, לספר להם על המציאות בה אני חי, ולהסביר להם: אל תלכו בדרכים האלו. כבר עשרים וחמש שנה שאני עובד אתכם, וכל אחד יודע בליבו שהפקרתי בשבילו, והזהרתי. דיברתי אל כל אחד ואחד, ולא התביישתי לספר לכם את כל הדרכים שנכשלתי. אך כאשר יש הפקרות - שום דבר לא עוזר. אמנם אני לא בסדר וממני אין שום דבר מה ללמוד, אבל הדרכים הללו הם אמת. הם לא משלי, זה

אבל כל אחד יכול לדעת אצלו בעצמו מה יוצא מכל זה. אחרי שנגמרת הנשימה הזו והוא גומר עם התענוג של השטן, הוא יכול לראות בעצמו, כל זמן שהנשמה בקרבו הוא מרגיש את הכאב של החרטה. הוא אמנם חוזר על זה שוב, מפני שהוא נכנס בהפקרות של "עבדא בהפקירא ניחא ליה", והוא חי במצב של "צפצוף על כל אחד" שזו דרך שכל באיה לא ישובון, אבל אוי ואבוי לו. אוי ואבוי לאדם שהולך בדרכים הללו. והוא לא יודע ולא מרגיש שהתפקיד שלו הוא לא לקבל את התענוג הזה, ולהיות דרוך כל הזמן כמו זה שמסתובב במרחבי מדבר השממה, במקום הקוצים והדרדרים הנחשים והעקרבים, שלמרות שיש לו תענוג מהטבע הוא יודע שעליו להיזהר מפגיעתם של המזיקים הללו שהוא רואה מולו, כל הזמן הוא מרוכז בזהירות שלא להינזק. שלא יהרגו אותו, ושלא יקבל את ההרס מאלו שרוצים להרוס אותו.

כך גם אנו צריכים, בתחושה זו של אדם שיצא למדבר השממה, שעד שזוכה לצאת משם הוא שרוי בפחד מתמיד מהקוצים והדרדרים והאדירות וכל מרעין בישין שנמצאים שם, למרות בנשימה הזו הם נותנים לו תענוג מכל ההוללות שיש בעולם.

אולם בפועל אנו מסתובבים במדבר השממה הזה ולא מפחדים. כבר עברו שנים אחרי שנים ואפשר כבר לראות את התוצאות אצל אלו שמסרו עצמם לנחשים והעקרבים, ואנו מכיוון שבנשימה הזו הם נותנים לנו תענוג מכל ההוללות שיש בעולם. רודפים אחרי

ממה שה' חנן אותי לתת לזולתי.

מהנחשים העקרבים שנמצאים במדבר השממה הזה. כי אנו מוקפים בחיות רעות, כלבים רבים סבבוני. זה שהולך במקום שממה, שלבו מלא פחד מהנחשים והעקרבים והאריות הסובבים אותו מבלי שיש לו מקום לברוח, לאיפה שרק ירוץ רץ אחריו האריה הטורף והנחשים והעקרבים. אבל לנו יש על מי להשען, על אבינו שבשמים, כל נשימה ונשימה הוא מחכה להוציא אותנו מהגלות המרה.

המשך יבוא אי"ה

אבל בכל זאת, אף פעם לא מאוחר. וכמו שהשטן יכל לבוא ליוחנן כהן גדול אחרי שמונים שנה ולא התיאש, עד שהרס אותו והביא אותו להיות צדוקי, וגם על אלישע בן אבויה - שהיה תנא, הרבי של רבי מאיר בעל הנס - יכל השטן להשפיע ולהביא אותו לאפיקורסות, באותה מידה, גם אנו יכולים, וממנו נקח לעבוד את ה'. כל אחד יכול להתחיל לעבוד עם עצמו, ולהכיר באיזה מדבר שממה הוא נמצא, ולחיות עם הפחד

שהשמחה במעונם

הר"ר מנחם יהושע רובינפלד ומשפ' להולדת הנ"ן
הר"ר אהרן רובינפלד ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר נחום רובינפלד ומשפ' להולדת הבן
הר"ר מרדכי קורנפלד ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר חיים רובינפלד ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר אברהם קורנפלד ומשפ' להולדת הבן
הר"ר שמעון ברזסקי ומשפ' להולדת הנכדה
הר"ר אברהם ברזסקי ומשפ' להולדת הבת
משפ' קירשנבוים להולדת הנכדה
הר"ר חיים גולדרינג ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר יעקב עמית ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר דוד גולדרינג ומשפ' להולדת הבן
הר"ר שלום נגר ומשפ' להולדת הבת
הר"ר יוסי אלתרזון ומשפ' להולדת הבת
הר"ר צבי הולד ומשפ' לנישואי הבת

